

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA

28. apríla 1998

V prípade C-158/96,

POSTÚPENIE súdnemu dvoru podľa článku 177 Zmluvy o ES zo strany Cour de Cassation (kasačný súd, Luxembourg) na predbežné rozhodnutie v konaní pojednávanom pred tým súdom medzi

Raymondom Kohllom

a

Union de Caisses de Maladie

o výklade článkov 59 a 60 Zmluvy o ES,

SÚDNY DVOR

v zložení: G.C. Rodríguez Iglesias, predseda, C. Gulmann, H.Ragnemalm (spravodajca) a M. Wathelet (predsedovia komôr), G.F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, P.J.G.Kapteyn, J.L.Murray, D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet, G. Hirsch, P. Jann a L. Sevón, sudcovia

Generálny advokát: G. Tesauro,

Zapisovateľ: D. Louterman – Hubeau, hlavný administrátor,

po zvážení písomných pripomienok, ktoré predložili v mene:

- p. Kohlla, Jean Hoss a Patrick Santer z luxemburskej advokátskej komory,
- Union des Caisses de Maladie, Albert Rodesch z luxemburskej advokátskej komory,
- luxemburskej vlády, Claude Ewen, inšpektor pre sociálne zabezpečenie, prvá trieda, na Ministerstve sociálneho zabezpečenia, konajúci ako zástupca,
- nemeckej vlády, Ernst Roder, ministerský radca na Spolkovom ministerstve hospodárskych vecí a Sabine Maass, vládna poradkyňa na tomto ministerstve, konajúci ako zástupcovia,

- gréckej vlády, Vasilios Kondolaimos, asistent právneho poradcu v štátnej právnej službe a Stamatina Vodina, technický asistent špecialista na odbore právnych vecí spoločenstva, ministerstvo zahraničných vecí, konajúci ako zástupcovia,
- francúzskej vlády, Catherine de Salins, zástupkyňa riaditeľa na riaditeľstve právnych vecí ministerstva zahraničných vecí a Philippe Martinet, tajomník pre zahraničné veci na tomto riaditeľstve, konajúci ako zástupcovia,
- rakúskej vlády, Michael Potacs z Úradu Spolkového kancelára, konajúci ako zástupca,
- vlády Spojeného kráľovstva, Stephanie Ridley advokátka ministerstva financií, konajúca ako zástupca a David Pannick QC (kráľovský radca) a Philippa Watson, advokátka,
- Komisie Európskych spoločenstiev, Maria Patakia z jej odboru právnych služieb, konajúca ako zástupca,

so zreteľom na záznam z pojednávania,

po vypočutí ústnych pripomienok pána Kohlla zastúpeného Jeanom Hossom a Patrikom Santerom, Union des Caisses de Maladie zastúpenej Albertom Rodeschom, luxemburskej vlády zastúpenej Claudom Ewenom, gréckej vlády zastúpenej Vasiliosom Kondolaimosom, francúzskej vlády zastúpenej Jean-Francoisom Dobellom, zástupcom riaditeľa riaditeľstva pre právne veci na ministerstve zahraničných vecí, konajúcim ako zástupca a Philippe Martinetom, vlády Spojeného kráľovstva zastúpenej Richardom Plenderom kráľovským radcom a Philippou Watson, a komisiou zastúpenou Jean-Claude Séchéom z jej odboru právnych služieb konajúcim ako zástupca na súdnom pojednávaní 15. januára 1997,

po vypočutí stanoviska generálneho advokáta na súdnom pojednávaní 16. septembra 1997,

vydáva tento

rozsudok

1. Rozsudkom z 25. apríla 1996 doručenom na súd 9. mája 1996 luxemburský kasačný súd (Cour de Cassation) postúpil na súdny dvor na predbežné rozhodnutie podľa článku 177 Zmluvy o ES dve otázky týkajúce sa výkladu článkov 59 a 60 tejto zmluvy.

2. Tieto otázky vyvstali v konaní medzi p. Kohllom luxemburským štátnym príslušníkom a Union des Caisses de Maladie (ďalej len „UCM“), v ktorej je poistený, o žiadosti lekára usadeného v Luxembursku o povolenie pre svoju dcéru, ktorá je nepľnoletá, aby jej čeľustný ortopéd usadený v Triere (Nemecko) mohol poskytnúť ošetrovanie.
3. Rozhodnutím zo 7. februára 1994 po zápornom stanovisku posudkových lekárov sociálneho zabezpečenia, žiadosť sa zamietla z dôvodu, že navrhované ošetrovanie nebolo naliehavé a že sa mohlo byť poskytnúť v Luxembursku. Toto rozhodnutie bolo potvrdené 27. apríla 1994 rozhodnutím predstavenstva UCM.
4. P. Kohll sa proti tomuto rozhodnutiu odvolal na Rozhodcovskú radu sociálneho poistenia (Conseil Arbitral des Assurances) argumentujúc, že ustanovenia, o ktoré sa opierali, sú v rozpore s článkom 59 zmluvy. Odvolanie bolo zamietnuté rozhodnutím zo 6. októbra 1994.
5. P. Kohll sa odvolal proti tomuto poslednému rozhodnutiu na Najvyššiu radu sociálneho poistenia (Conseil Supérieur des Assurances Sociales), ktorá rozsudkom zo 17. júla 1995 potvrdila sporné rozhodnutie z dôvodu, že článok 20 luxemburského Zákonníka sociálneho poistenia (Codes des Assurances Sociales) a články 25 a 27 stanov UCM sú v súlade s Nariadením rady (EHS) č. 1408/71 zo 14. júna 1971 o uplatňovaní systémov sociálneho zabezpečenia na zamestnané osoby, samostatne zárobkovo činné osoby a členov ich rodín pohybujúcich sa v rámci spoločenstva (pozri verziu zmenenú a doplnenú nariadením rady (ES) č. 118/97 z 2. decembra 1996, Ú.v. 1997 L 28, s.1).
6. Z článku 20 (1) Zákonníka sociálneho poistenia v znení zákona z 27. júla 1992, ktorý nadobudol účinnosť 1. januára 1994, sa zdá, že s výnimkou pohotovostného ošetrovania poskytnutého v prípade choroby alebo úrazu v zahraničí poistené osoby môžu byť v zahraničí ošetrované, alebo môžu využiť služby zdravotného strediska alebo strediska poskytujúceho doplnkové služby v zahraničí len vtedy, ak vopred získajú povolenie od príslušnej inštitúcie sociálneho zabezpečenia.
7. Podmienky pre udelenie povolenia sú ustanovené v článkoch 25 až 27 stanov UCM v znení, ktoré nadobudlo účinnosť 1. januára 1995. Článok 25 ustanovuje najmä, že povolenie sa nemôže udeliť na služby, ktoré sa nedajú nahradiť podľa vnútroštátnych predpisov. Článok 26 ustanovuje, že náklady na riadne povolené ošetrovanie sa majú nahradiť v súlade so sadzbami, ktoré sa vzťahujú na osoby poistené v systéme sociálneho zabezpečenia toho štátu, v ktorom sa poskytuje ošetrovanie. A na záver, podľa článku 27 sa povolenie udelí len po lekárskom posúdení a na základe písomnej žiadosti lekára usadeného v Luxembursku, ktorý uvedie odporúčaného lekára alebo nemocničné zariadenie a uvedie aj skutočnosti a kritériá, na základe ktorých je nemožné poskytnúť zmienené ošetrovanie v Luxembursku.
8. Článok 22 nariadenia č. 1408/71 ustanovuje najmä:
  - „1. Zamestnaná alebo samostatne zárobkovo činná osoba, ktorá spĺňa podmienky legislatívy príslušného štátu na nárok na dávky, pričom ak je to vhodné, sa zohľadnia ustanovenia článku 18, a:
    - c) ktorá má povolenie príslušnej inštitúcie odísť na územie iného členského štátu, aby tam dostala ošetrovanie primerané jej stavu,

má nárok:

(i) na vecné dávky poskytované v mene príslušnej inštitúcie inštitúciou miesta prechodného pobytu alebo trvalého bydliska v súlade s ustanoveniami legislatívy, ktorú vykonáva, tak, akoby bola v nej poistená. Dĺžka obdobia, počas ktorého sa dávky poskytujú, sa však riadi legislatívou príslušného štátu;

(ii) na peňažné dávky poskytované príslušnou inštitúciou v súlade s ustanoveniami legislatívy, ktorú vykonáva. Na základe dohody medzi príslušnou inštitúciou a inštitúciou miesta prechodného pobytu alebo trvalého bydliska môže takéto dávky v súlade s ustanoveniami legislatívy príslušného štátu poskytovať inštitúcia v mieste prechodného pobytu alebo trvalého bydliska v mene príslušnej inštitúcie.

2. ...

Povolenie požadované podľa odseku 1 (c) sa nemôže odmietnuť, ak je zmienené ošetrovanie medzi dávkami, ktoré ustanovuje legislatíva členského štátu, na území ktorého má daná osoba trvalé bydlisko a ak nemôže dostať takéto ošetrovanie v čase, ktorý je zvyčajne potrebný na poskytnutie zmieneného ošetrovania v členskom štáte trvalého bydliska pri zohľadnení jej súčasného zdravotného stavu a pravdepodobného priebehu choroby.

3. Ustanovenia odsekov 1 a 2 sa vzťahujú aj na členov rodiny zamestnanej osoby alebo samostatne zárobkovo činné osoby.

...“

9. Pán Kohll sa odvolal proti rozsudku Conseil Supérieur des Assurances argumentujúc najmä tým, že táto rada zvažovala len to, či sú vnútroštátne predpisy v súlade s nariadením rady č. 1408/71 a nie, či sú v súlade s článkami 59 a 60 zmluvy.

10. Keďže sa domnievala, že tento argument nastolil otázku týkajúcu sa výkladu komunitárneho práva, Cour de Cassation pozastavil konanie a postúpil tieto dve otázky na súdny dvor na predbežné rozhodnutie:

„1. Majú sa články 59 a 60 Zmluvy o založení Európskeho hospodárskeho spoločenstva vykladať ako zamedzujúce predpisy, podľa ktorých náhrada nákladov na dávky podlieha povoleniu inštitúcie sociálneho zabezpečenia poistenej osoby, ak sa dávky poskytujú v inom členskom štáte ako je štát, v ktorom má daná osoba trvalé bydlisko?

2. Je odpoveď na 1. otázku v niečom iná, ak je cieľom predpisov zachovať vyvážené lekárske a nemocničné služby dostupné pre každého v danom regióne?

11. Týmito otázkami, ktoré by sa mali posudzovať spolu, sa vnútroštátny súd v zásade pýta, či články 59 a 60 zmluvy zamedzujú uplatňovaniu predpisov sociálneho zabezpečenia, ako sú tie, o ktoré ide v hlavnom konaní.

12. Pán Kohll tvrdí, že články 59 a 60 zmluvy zamedzujú takým vnútroštátnym predpisom, ktoré spôsobujú, že náhrada v súlade s rozsahom poistenia členského štátu, pokiaľ ide o náklady na zubné ošetrenie, ktoré poskytne čelustný ortopéd usadený v inom členskom štáte, podlieha povoleniu inštitúcie sociálneho zabezpečenia poistenej osoby.
13. UCM a luxemburská vláda, grécka vláda a vláda Spojeného kráľovstva tvrdia, že tieto ustanovenia sa nevzťahujú, alebo inak, nebránia zachovávaní sporných predpisov. Nemecká, francúzska a rakúska vláda súhlasia s týmto druhým tvrdením.
14. Komisia tvrdí, že predpisy vytvárajú prekážku slobode poskytovania služieb, ale môžu byť za určitých podmienok oprávnené, ak existujú prevažujúce dôvody súvisiace so všeobecným záujmom.
15. So zreteľom na predložené pripomienky, otázky, ktoré sa majú zvážiť, sa týkajú v prvom rade uplatňovania zásady slobody pohybu v oblasti sociálneho zabezpečenia, ďalej účinku nariadenia č. 1408/71 a nakoniec uplatňovania ustanovení o slobode poskytovania služieb.

Uplatňovanie základnej zásady slobody pohybu v oblasti sociálneho zabezpečenia

16. Luxemburská vláda, grécka vláda a vláda Spojeného kráľovstva tvrdia, že predpisy, o ktoré ide v hlavnom konaní, nespádajú do pôsobnosti ustanovení spoločenstva o slobode poskytovania služieb v tom, že sa týkajú sociálneho zabezpečenia, a mali by sa teda preskúmať výhradne z hľadiska článku 22 nariadenia č. 1408/71.
17. Treba predovšetkým poznamenať, že podľa ustanoveného prípadového práva, komunitárne právo neobmedzuje právomoci členských štátov organizovať si svoje systémy sociálneho zabezpečenia (prípady 238/82 *Duphar a ostatní* proti *Holandsku* [1984] ECR 523, odsek 16 a prípad C-70/95 *Sodemare a ostatní* proti *Regione Lombardia* [1997] ECR I-3395, odsek 27).
18. Ak chýba harmonizácia na úrovni spoločenstva, je potom na legislatíve každého členského štátu, aby určila po prvé, podmienky týkajúce sa práva alebo povinnosti byť poistený v systéme sociálneho zabezpečenia (prípady 110/79 *Coonan* proti *poisťovaciemu úradníkovi* [1980] ECR 1445, odsek 12 a prípad C-349/87 *Paraschi* proti *Landesversicherungsanstalt Württemberg* [1991] ECR I-4501, odsek 15) a po druhé, podmienky získania nároku na dávky (spojené prípady C-4/95 a C-5/95 *Stöber a Piosa Pereira* proti *Bundesanstalt für Arbeit* [1997] ECR I-511, odsek 36).
19. Ako uvádza generálny advokát v bodoch 17 až 25 svojho stanoviska, členské štáty napriek tomu musia konať pri výkone týchto právomocí v súlade s komunitárnym právom.
20. Súdny dvor rozhodol, že osobitný charakter určitých služieb ich nestavia mimo rámca základnej zásady slobody pohybu (prípady 279/80 *Webb* [1981] ECR 3305, odsek 10).

21. V dôsledku toho skutočnosť, že vnútroštátne predpisy, o ktoré ide v hlavnom konaní spadajú do oblasti sociálneho zabezpečenia, nemôže vylúčiť uplatňovanie článkov 59 a 60 zmluvy.

Účinok nariadenia č. 1408/71

22. UCM a luxemburská vláda tvrdia, že článok 22 nariadenia č. 1408/71 ustanovuje zásadu, že sa vyžaduje povolenie vopred pre akékoľvek ošetrovanie v inom členskom štáte. Napadnutie vnútroštátnych ustanovení súvisiacich s náhradou nákladov na služby, ktoré boli poskytnuté v zahraničí sa rovná spochybneniu platnosti príslušného ustanovenia v nariadení č. 1408/71.
23. V konaní pred súdnym dvorom p. Kohll tvrdil, že sa usiloval o náhradu sumy zo strany UCM, na ktorú by bol mal nárok, ak by ošetrovanie vykonal jediný odborník usadený v Luxembursku v relevantnom čase.
24. K tomuto bodu UCM usudzuje, že zásada, že človek podlieha jednej sadzbe sociálneho zabezpečenia, by sa skutočne dodržala, len ak by sa použila luxemburská sadzba, no tvrdí, že nariadenie č. 1408/71 by UCM nútilo k náhrade výdavkov podľa platných sadziieb v štáte, v ktorom sa služba poskytla.
25. Treba poznamenať, že skutočnosť, že vnútroštátne opatrenie môže byť v súlade s ustanovením sekundárnej legislatívy, v tomto prípade s článkom 22 nariadenia č. 1408/71, nemá za následok odstránenie tohto opatrenia z rozsahu platnosti ustanovení zmluvy.
26. Generálny advokát okrem toho v bodoch 55 a 57 svojho stanoviska tvrdí, že cieľom článku 22(1) nariadenia č. 1408/71 je umožniť poistenej osobe, ktorá má povolenie príslušnej inštitúcie, ísť do iného členského štátu, aby tam dostala ošetrovanie primerané jej stavu, aby tam získala nemocenské vecné dávky na účet príslušnej inštitúcie, ale v súlade s ustanoveniami legislatívy štátu, v ktorom sa dané služby poskytujú, najmä, ak vznikne potreba prevozu danej osoby kvôli jej zdravotnému stavu, bez toho, aby danej osobe vznikli dodatočné výdavky.
27. Na druhej strane, cieľom článku 22 nariadenia č. 1408/71, nie je regulovanie, a teda nemá žiadnym spôsobom brániť, aby náklady nadobudnuté v súvislosti s ošetrovaním poskytnutým v inom členskom štáte, dokonca aj bez predchádzajúceho povolenia, boli nahradené zo strany členských štátov a v sadzbách platných v príslušnom štáte.
28. Súdny dvor musí preto preskúmať súlad vnútroštátnych predpisov ako sú tie, o ktoré ide v hlavnom konaní, s ustanoveniami o slobode poskytovania služieb v zmluve.

Uplatňovanie ustanovení o slobode poskytovania služieb

29. Spor pred vnútroštátnym súdom sa týka ošetrovania, ktoré poskytol čelustný ortopéd usadený v inom členskom štáte, mimo akejkoľvek nemocničnej infraštruktúry. Táto služba, poskytnutá za úhradu, sa musí považovať za službu v zmysle článku 60 zmluvy, ktorá sa vyslovene týka činností určitej profesie.

30. Preto je potrebné preskúmať, či predpisy, ako sú tie, o ktoré ide v hlavnom konaní, vytvárajú obmedzenie slobody poskytovania služieb a ak áno, či sa dajú objektívne zdôvodniť.

Obmedzujúci účinok sporných predpisov

31. P. Kohll a komisia tvrdia, že skutočnosť, že náhrada nákladov na zdravotnícke služby, v súlade s legislatívou štátu poistenia, podlieha predchádzajúcemu povoleniu od inštitúcie toho štátu, ak sa služby poskytnú v inom členskom štáte, vytvára obmedzenie slobody poskytovania služieb v zmysle článkov 59 a 60 zmluvy.
32. Členské štáty, ktoré predložili svoje pripomienky, usudzujú naopak, že účelom alebo účinkom predpisov, o ktoré ide, nie je obmedziť slobodu poskytovania služieb, ale ustanoviť len podmienky náhrady zdravotníckych výdavkov.
33. Malo by sa poznamenať, že podľa prípadového práva súdneho dvora, článok 59 zmluvy bráni uplatňovaniu akýchkoľvek vnútroštátnych predpisov, ktoré majú za následok sťažené poskytovanie služieb medzi členskými štátmi, ako je poskytovanie služieb výlučne v rámci jedného členského štátu (prípád C-381/93 *Komisia proti Francúzsku* [1994] ECR I-5145, odsek 17).
34. Zatiaľ čo vnútroštátne predpisy, o ktoré ide v hlavnom konaní, nezabavujú poistené osoby možnosti kontaktovať sa s poskytovateľom služieb usadeným v inom členskom štáte, napriek tomu spôsobujú, že náhrada nákladov, ktoré vznikli v tomto členskom štáte, podlieha predchádzajúcemu povoleniu a upierajú takúto náhradu poisteným osobám, ktoré nezískali toto povolenie. Avšak náklady, ktoré vznikli v štáte poistenia, nepodliehajú takému povoleniu.
35. V dôsledku toho takéto predpisy bránia poisteným osobám kontaktovať sa s poskytovateľmi zdravotníckych služieb, ktorí sú usadení v inom členskom štáte a tvoria pre nich a ich pacientov prekážku slobody poskytovania služieb (pozri spojené prípady 286/82 a 26/83 *Luisi a Carbone proti Ministero del Tesoro* [1984] ECR 377, odsek 16 a prípad C-204/90 *Bachmann proti Belgicku* [1992] ECR I-249, odsek 31).
36. Súdny dvor musí preto preskúmať, či je možné objektívne zdôvodniť typ opatrenia, o aké ide v tomto prípade.

Zdôvodnenie sporných predpisov

37. UCM a vlády členských štátov, ktoré predložili pripomienky, tvrdia, že sloboda poskytovania služieb nie je absolútna a že sa musia brať do úvahy dôvody spojené s kontrolou nemocenských výdavkov. Požiadavka predchádzajúceho povolenia vytvára jediný účinný a najmenej obmedzujúci prostriedok kontroly výdavkov na zdravie a vyrovnávania rozpočtu systému sociálneho zabezpečenia.
38. Podľa UCM, luxemburskej vlády a komisie riziko narušenia finančnej rovnováhy systému sociálneho zabezpečenia, ktorého cieľom je zabezpečiť vyrovnané zdravotnícke a nemocničné služby dostupné všetkým svojim poistencom, vytvára primárny dôvod vo všeobecnom záujme, ktorý pripúšťa odôvodnenie obmedzení slobody poskytovania služieb.

39. Komisia dodáva, že odmietnutie vnútroštátnych orgánov poskytnúť povolenie vopred, sa musí odôvodniť skutočným a reálnym rizikom narušenia finančnej rovnováhy systému sociálneho zabezpečenia.
40. K poslednému bodu p. Kohll tvrdí, že finančné bremeno na rozpočet luxemburskej inštitúcie sociálneho zabezpečenia je rovnaké, či už kontaktuje luxemburského čelustného ortopéda alebo čelustného ortopéda usadeného v inom členskom štáte, keďže žiadal o náhradu zdravotníckych výdavkov v sadzbe uplatňovanej v Luxembursku. Preto sporné predpisy nemožno odôvodniť potrebou kontrolovať výdavky na zdravotnú starostlivosť.
41. Treba pripomenúť, že ciele čisto ekonomického charakteru nemôžu odôvodniť prekážky kladené základnej zásade slobody poskytovania služieb (pozri v tomto zmysle prípad C-398/95 *SETTG* proti *Ypourgos Ergasias* [1997] ECR I-3091, odsek 23). Nedá sa však vylúčiť, že riziko vážneho narušenia finančnej rovnováhy systému sociálneho zabezpečenia môže vytvárať hlavný dôvod vo všeobecnom záujme, ktorý odôvodňuje kladenie prekážky tohto druhu.
42. Na rozdiel od tvrdení UCM a luxemburskej vlády je však jasné, že náhrada nákladov na zubné ošetrenie poskytnuté v ostatných členských štátoch v súlade so sadzbami štátu poistenia nemá žiadny významný dopad na financovanie systému sociálneho zabezpečenia.
43. Luxemburská vláda sa spolieha aj na dôvody, ktoré vychádzajú z ochrany verejného zdravia, argumentujúc v prvom rade tým, že je potrebné, aby sporné predpisy zaručovali kvalitu zdravotníckych služieb, ktoré, v prípade ľudí odchádzajúcich do iného členského štátu, sa môžu zistiť len v čase žiadosti o povolenie a v druhom rade tým, že systém nemocenského poistenia v Luxembursku má za cieľ poskytovať vyvážené zdravotnícke a nemocničné služby otvorené pre všetkých poistencov.
44. Pán Kohll na druhej strane tvrdí, že neexistuje žiadny vedecký dôvod k záveru, že ošetrenie poskytnuté v Luxembursku je efektívnejšie, keďže teraz výkon zdravotníckych povolání podlieha vzájomnému uznávaniu medzi členskými štátmi. Ďalej tvrdí, že odkaz na vyvážený zdravotnícky a nemocničný sektor otvorený pre všetkých sa nadovšetko musí kategorizovať ako hospodársky cieľ určený na ochranu finančných zdrojov UCM.
45. Je potrebné predovšetkým poznamenať, že podľa článkov 56 a 66 zmluvy o ES členské štáty môžu obmedziť slobodu poskytovania služieb z dôvodov verejného zdravia.
46. To im však neumožňuje vylúčiť z používania základnej zásady slobody pohybu sektor verejného zdravia ako sektor hospodárskej aktivity a z hľadiska slobody poskytovania služieb (pozri prípad 131/85 *Gül* proti *Regierungspräsident Düsseldorf* [1986] ECR 1573, odsek 17).
47. Podmienky pre začatie a vykonávanie profesie lekára a zubného lekára boli predmetom niekoľkých smerníc na koordináciu alebo zosúladovanie (pozri Smernicu rady 78/686/EHS z 25. júla 1978 o vzájomnom uznávaní diplomov, osvedčení a iných dokladov o odbornej spôsobilosti zubných lekárov vrátane opatrení na uľahčenie účinného uplatňovania práva usadiť sa a slobody poskytovať služby (Ú.v. 1978 L 233, s.1), Smernicu rady 78/687/EHS z 25. júla 1978, ktorá upravuje koordináciu zákonov, iných predpisov alebo administratívnych opatrení, týkajúcich sa činností stomatológov (Ú.v. 1978 L 233,

- s.10) a Smernicu rady 93/16/EHS z 5. apríla 1993 na umožnenie voľného pohybu lekárov a vzájomné uznávanie ich diplomov, certifikátov a ďalších dokladov o odbornej spôsobilosti (Ú.v. 1993 L 165, s.1)).
48. Z toho vyplýva, že lekárom a zubným lekárom usadeným v iných členských štátoch sa musia poskytnúť všetky záruky rovnocenné tým, ktoré sa poskytujú lekárom a zubným lekárom usadeným na ich vnútroštátnom území, na účely slobody poskytovania služieb.
  49. Z tohto dôvodu sa predpisy, ako sú tie, ktoré sa uplatňujú v hlavnom konaní, nemôžu odôvodniť z dôvodov verejného zdravia, aby sa chránila kvalita zdravotníckych služieb poskytovaných v iných členských štátoch.
  50. Pokiaľ ide o cieľ zachovania vyvážených zdravotníckych a nemocničných služieb otvorených pre všetkých, tento cieľ, aj keď je vnútorne spojený s metódou financovania systému sociálneho zabezpečenia, môže spadať aj do odchýlok z dôvodu verejného zdravia podľa článku 56 zmluvy, pokiaľ prispieva k dosiahnutiu vysokej úrovne ochrany zdravia.
  51. Článok 56 zmluvy umožňuje členským štátom obmedziť slobodu poskytovať zdravotnícke a nemocničné služby, pokiaľ je pre verejné zdravie a dokonca pre prežitie obyvateľstva dôležité zachovať zariadenie na poskytovanie ošetrovania alebo zdravotnícku službu na národnom území (vzhľadom na bezpečnosť verejnosti v zmysle článku 36 zmluvy pozri prípad 72/83 *Campus Oil* proti *Ministerstvo pre priemysel a energiu* [1984] ECR 2727, odseky 33 až 36).
  52. Avšak ani UCM ani vlády členských štátov, ktoré predložili svoje pripomienky, nepreukázali, že sporné predpisy musia nevyhnutne zabezpečovať vyvážené zdravotnícke a nemocničné služby dostupné pre všetkých. Nikto z tých, ktorí predložili svoje vyjadrenia, neargumentoval, že by boli predpisy nepostrádateľné pre zachovanie základného zariadenia na poskytovanie ošetrovania alebo zdravotníckej služby na vnútroštátnom území.
  53. Preto je potrebné vyvodiť záver, že predpisy, o ktoré ide v hlavnom konaní, nie sú odôvodnené z dôvodu verejného zdravia.
  54. Za týchto okolností odpoveďou musí byť, že články 59 a 60 zmluvy vylučujú vnútroštátne predpisy, podľa ktorých náhrada v súlade s rozsahom nákladov podľa štátu poistenia na zubné ošetrovanie poskytnuté čeľustným ortopédom usadeným v inom členskom štáte podlieha povoleniu zo strany inštitúcie sociálneho zabezpečenia poistenej osoby.

Súdne trovy

Súdne trovy spôsobené vládam Luxemburska, Nemecka, Grécka, Francúzska, Rakúska a Spojeného kráľovstva a Komisii Európskych spoločenstiev, ktoré predložili svoje vyjadrenia súdnemu dvoru, sú nevymáhateľné. Keďže toto konanie je pre všetky strany zúčastnené na hlavnom konaní krokom v konaní prebiehajúcom pred vnútroštátnym súdom, rozhodnutie o súdnych trovách je záležitosťou tohto súdu.

Z týchto dôvodov

SÚDNY DVOR

v odpovedi na otázky, ktoré mu predložil luxemburský Cour de Cassation (kasačný súd) rozsudkom z 25. apríla 1996 týmto rozhodol:

Články 59 a 60 Zmluvy o ES vylučujú vnútroštátne predpisy, podľa ktorých náhrada, v súlade s rozsahom nákladov v štáte poistenia na zubné ošetrovanie poskytnuté čel'ustným ortopédom usadeným v inom členskom štáte podlieha povoleniu inštitúciou sociálneho zabezpečenia poistenej osoby.